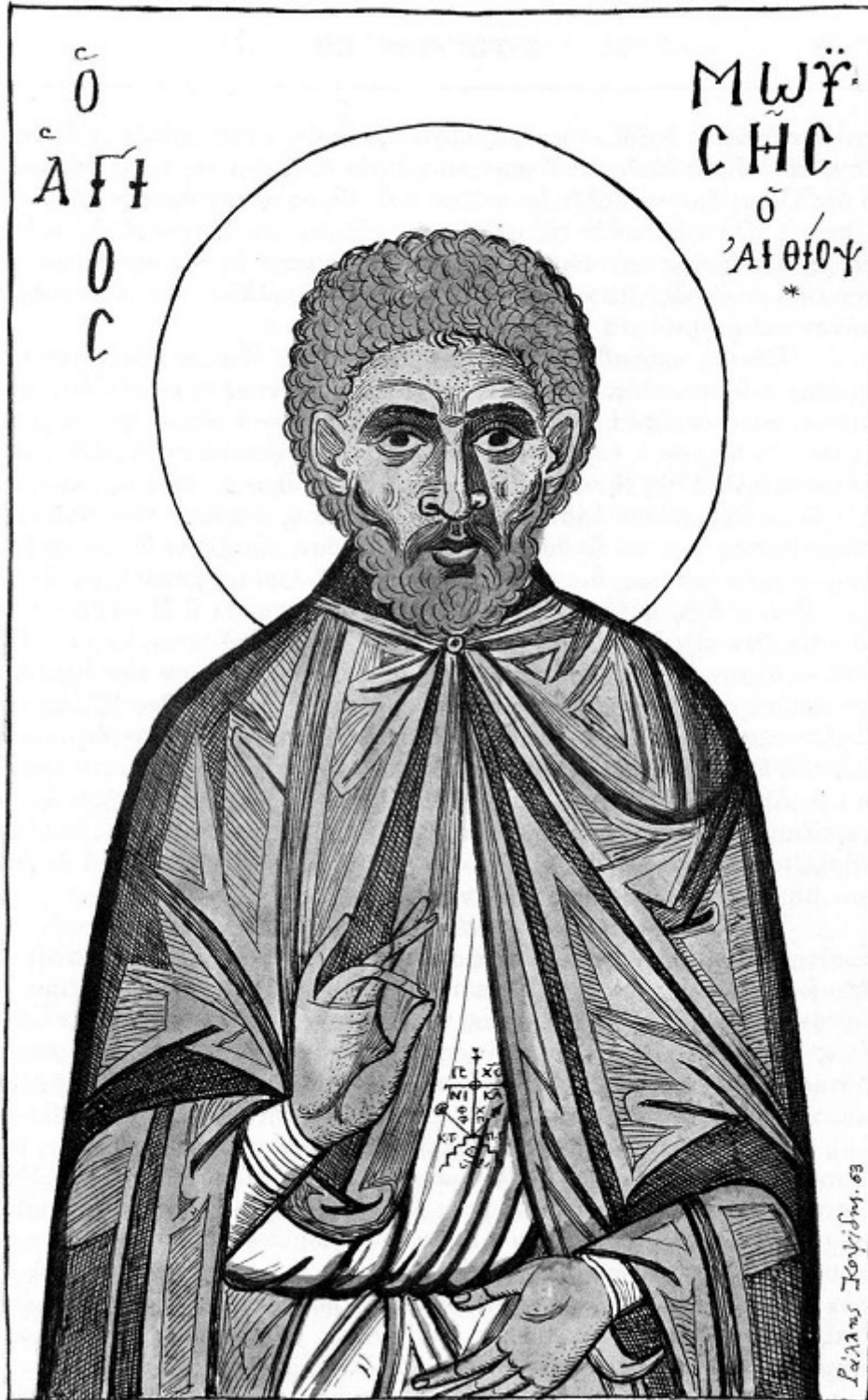
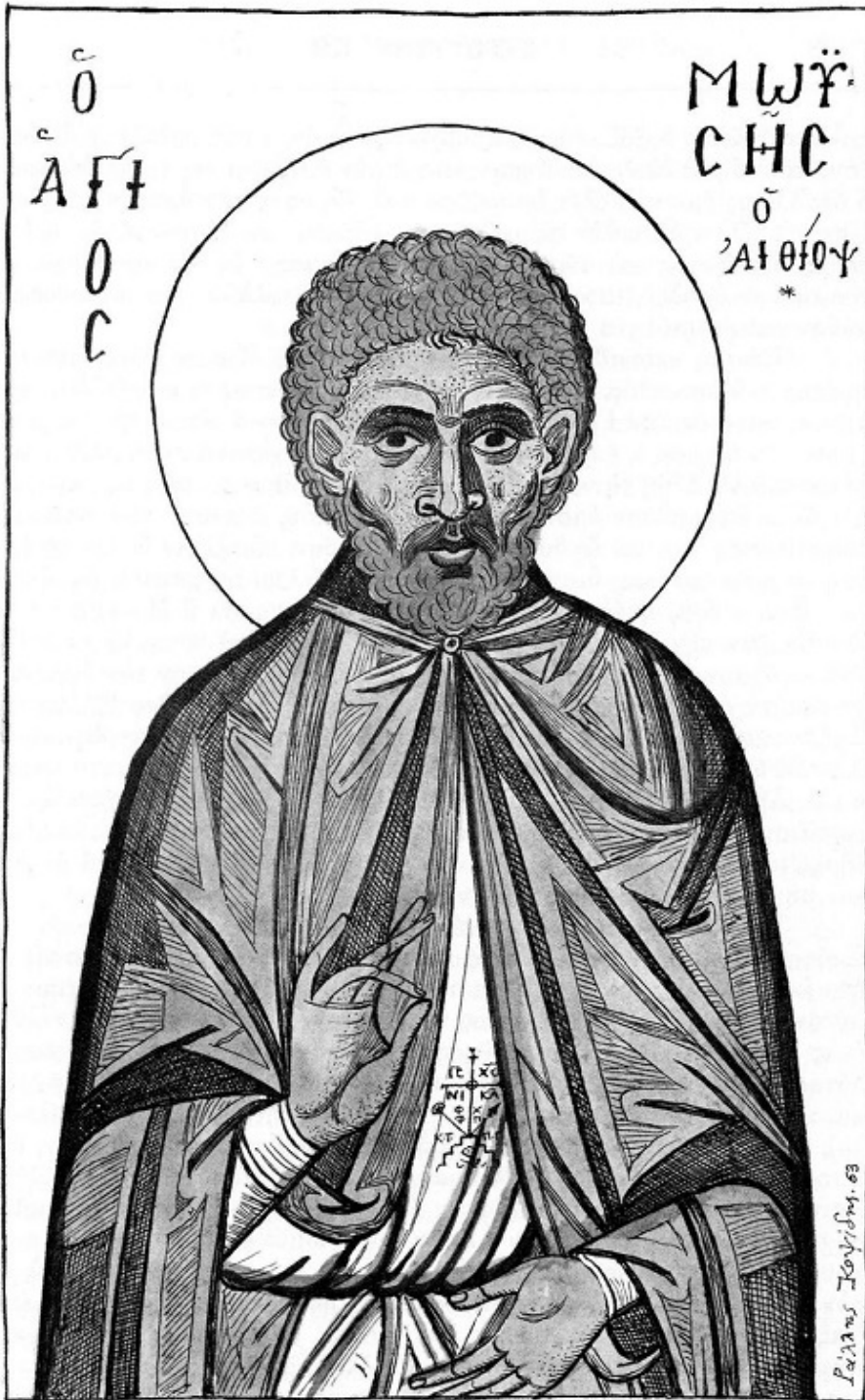

Άγιος Μωσής: Παλικαριές και πνευματικά κατορθώματα! (1)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Απαύγασμα πατερικής Σοφίας](#)

Άγιος Μωυσής ο Αιθίοπας. Διά χειρός Ράλλη Κοψίδη από τον Μεγάλο
Συναξαριστή της Εκκλησίας.

Παλλαδίου Λαυσαϊκή Ιστορία

Έμαθα για το Μωσή τον Αιθίοπα, που ήταν πολύ φημισμένος ανάμεσα στους πατέρες της Σκήτης*, ότι, πριν γίνει μοναχός, ήταν δούλος κάποιου, που ανακατευόταν στη διοίκηση της πολιτείας. Ο κύριός του όμως τον έδιωξε, επειδή ήταν πολύ δύστροπος και είχε χαρακτήρα αιμοβόρο και άγριο.

Έφυγε λοιπόν ο Μωυσής κι έγινε ληστής. Αναδείχθηκε μάλιστα σε λήσταρχο, για την υπερβολική σωματική του δύναμη.

Ανάμεσα στα ληστρικά του κατορθώματα αναφέρεται και τούτο: Χολώθηκε κάποτε μ' ένα βοσκό, επειδή τα τσοπανόσκυλά του τον εμπόδισαν να κάνει μια νυχτερινή ληστεία. Βάζοντας λοιπόν σκοπό να σκοτώσει το βοσκό, πάσχιζε με κάθε τρόπο να τον εντοπίσει μαζί με το κοπάδι του.

Επιτέλους άκουσε πως ήταν από την άλλη μεριά του Νείλου. Εκείνη την εποχή το ποτάμι πλημμύριζε και η κοίτη του πλάταινε, φτάνοντας το ένα σημείο, (δηλαδή το ένα περίπου μίλι). Ο Μωυσής όμως έβγαλε τον κοντό χιτώνα που φορούσε και τον έβαλε στο κεφάλι του.

Άρπαξε και το μαχαίρι με τα δόντια, και ρίχθηκε στο ποτάμι.

Κατόρθωσε να φτάσει κολυμπώντας στην άλλη όχθη. Ο βοσκός, βλέποντάς τον από μακριά να περνάει απέναντι κολυμπώντας, το 'βαλε στα πόδια και κρύφτηκε.

Τότε ο Μωυσής, έχοντας χάσει το βοσκό, ξέσπασε πάνω στο κοπάδι.

Έσφαξε τέσσερα κριάρια, τα καλύτερα, τα έδεσε στη σειρά και πέρασε πάλι κολυμπώντας το Νείλο. Ήρθε σ' ένα πλάτωμα, έγδαρε τα σφαχτά, άναψε φωτιά, τα έψησε, κι έφαγε τα πιο καλά κομμάτια.

Τις προβιές τις πούλησε, και αγόρασε κρασί σαίτικο(2).

Ήπια περίπου δεκαοχτώ ιταλικούς ξεστούς(3), κι έπειτα τράβηξε για το λημέρι του, πενήντα σημεία μακρύτερα από κει.

Αυτός λοιπόν ο φοβερός ληστής, μετά από πολύ καιρό και με αφορμή ένα τυχαίο περιστατικό, ήρθε σε κατάνυξη, μετανόησε για την προηγούμενη ζωή του και προσχώρησε ατή μοναχική πολιτεία. Πήρε ένα κελλί στη Σκήτη και επιδόθηκε σε αυστηρή άσκηση.

Λέγεται μάλιστα, ότι στην αρχή κιόλας της μοναχικής του ζωής, μόλις πήρε το κελλί, τού επιτέθηκαν τέσσερις ληστές, αγνοώντας βέβαια πως ο καλόγερος αυτός ήταν ο διαβόητος Μωυσής.

Έτσι, εκείνος τους εξουδετέρωσε, τους έδεσε, τους φορτώθηκε στην πλάτη σαν ένα σακί άχυρο, τους έφερε στην εκκλησία, όπου ήταν συναγμένοι οι αδελφοί, και είπε:

- Επειδή δεν μου πρέπει να κάνω πια κακό σε κανένα, τι προστάζετε γι' αυτούς εδώ, που τους έπιασα να έρχονται εναντίον μου;

Οι αδελφοί τους έλυσαν και τους άφησαν ελεύθερους.

Οι ληστές όμως, στο μεταξύ, αναγνώρισαν το Μωυσή και είδαν τη μετάνοιά του. Δεν θέλησαν λοιπόν ούτε κι αυτοί να γυρίσουν στην προηγούμενη ζωή τους. Ακολουθώντας το παράδειγμα του Μωυσή, εγκατέλειψαν τη ζωή της αμαρτίας και έγιναν δοκιμότατοι μοναχοί.

Αλλά κι ο Μωυσής τόσο σκληρή άσκηση έκανε, για την οποία και αλλού έχει γραφτεί, και τόσο πολέμησε τους δαίμονες, υποβάλλοντας τον εαυτό του σε κάθε είδος σκληραγωγίας, ώστε συναριθμήθηκε κι αυτός στους μεγάλους και κορυφαίους Πατέρες, έγινε και Πρεσβύτερος, και διακρίθηκε για τα μεγάλα πνευματικά του χαρίσματα.

Έτσι, κοιμήθηκε αφήνοντας και εβδομήντα μαθητές.

1). Η Σκήτις ή Σκήτη ήταν ονομαστό συγκρότημα ασκητηρίων που ιδρύθηκε τον 4ο αι. στην έρημο της Νιτρίας, βορειοδυτικά του Καΐρου, από τον άγιο Μακάριο τον Αιγύπτιο και έγινε το λίκνο του αναχωρητικού μοναχισμού.

Το 482 ο αυτοκράτορας Ζήνων (476-491), λόγω των βαρβαρικών επιδρομών, στέγασε τους μοναχούς σε συνεχή χτίσματα. Η παρακμή της Σκήτης άρχισε ήδη τον 5ο αι. λόγω της προσχωρήσεως μέρους (και αργότερα του συνόλου) των μοναχών της στο μονοφυσιτισμό.

2). Περίφημο κρασί (σαΐτης οίνος), που παραγόταν στην πόλη Σάιδα της Αιγύπτου.

3). Ο ιταλικός ξεστός ή ξέστης ήταν μονάδα χωρητικότητας υγρών ίση με μισό κιλό περίπου.

Από τον "Μικρό Ευεργετινό", έκδοση β', της Ιεράς Μονής Παρακλήτου, Ωρωπός Αττικής.